

စေ့မှုးသွင်

ပြည်လွင်ခွဲသောအမှတ်တရ

ဆင်စွယ်ရောင်အလွမ်းများ

ထိုနေ့က ဒီဇင်ဘာ(၃၁) ရက်နေ့ မနက်ခင်းဖြစ်ပြီး ဒဂုံတက္ကသိုလ်ရှိ ပင်လယ်ကမ္ဘာပင်များအားလုံး၌ အနီရောင်ဖဲကြိုးစပေါင်းများစွာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်ချည်နှောင် ထားခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအနှံ့အပြားရှိ မြင်ရသမျှ ပင်လယ်ကမ္ဘာပင်များတွင် အနီရောင်ဖဲကြိုးစလေးတွေက တလွင့်လွင့်နှင့် ကြည့်၍ ကောင်းလှ၏။ ဒါကို ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမှာ အဲဒီနေ့က ကျောင်းတွင် လူပြောအများဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ဘယ်သူ တစ်ယောက်မှ မဖြေနိုင်ခဲ့သော မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် အဲဒီတုန်းက ဘယ်သူမှ အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့သည့် ထိုမေးခွန်းကို နောက်တစ်နှစ်တိတိ ကြာမြင့်သောအခါ ကျွန်တော်က ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါ၏။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်အရမ်းပျော်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိခဲ့သည်။ ဒီလောက်များပြားလှသော ကျောင်းသားတွေကြားမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ထိုအဖြေကို သိခွင့်ရခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကံကောင်းပါသနည်း။

တစ်ယောက်ထဲပြိုင်ဘက်မရှိ ပထမဆုကို ရရှိခဲ့သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်စရာလုပ်၍ ကဲ့ရဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်လုံးဝစိတ်မဆိုးပါ။ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားသူဆိုတာ သူတစ်ပါး၏ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းများကို မတုန်လှုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိထားနှင့်ပြီးဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုအစက ကျွန်တော်လည်း အရိုင်းအစိုင်း သတ္တဝါတစ်ကောင်ပါ။ ဒါပေမယ့် အချစ်စိတ်သည်

ကျွန်တော့်နှလုံးသားများကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာစေခဲ့သည်။ အချစ်၏ သင်ကြားရေးအဓိပ္ပါယ်မှာ သူမရဲ့ စတော်ဘယ်ရီရနံ့လေးတွေပါသည်။ မုန်တိုင်းကို နူးညံ့လာစေသည့် အစွမ်းရှိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော အဖြူရောင်၌ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အသက်ပေးလိုက်ဖို့ပင် ဝန်မလေးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာ၏။ ဒါကြောင့်ပင် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော် နှင့်နှလုံးသားချင်းထပ်ထူကျသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးသနားတော်မူခဲ့ဟန်တူပါသည်။

*

(၂)

ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာ(၃၁) ရက်တုန်းက ကျောင်းဝင်းရှိထဲ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များမှာ အနီရောင်ဖဲကြိုးစလေးတွေ လွင့်ဝဲနေတာကို မှတ်မိနေသော ကျွန်တော်သည် ဒီနှစ်ရော မနှစ်ကလို ဖြစ်ဦးမှာလားဟု တွေးမိသွား၏။

ထိုစိတ်ကူးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးဖြစ်နိုင်သော်လည်း အဲဒီစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင်တော့ တခြားလူတွေပါဝင်ကူညီဖို့ လိုအပ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ တစ်ချို့သော အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဖဲကြိုးများကို ချည်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်သည် ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့ မနက်အစောကြီး မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီဇင်ဘာ (၃၀)ရက်နေ့ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်က ထိုစိတ်ကူးပိုင်ရှင်အတွက် ပို၍အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် အဲဒီနေ့ညနေခင်းက စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှား နေခဲ့၏။

တစ်ခြားကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးသည် ကျောင်းဆင်းချိန်၌ အသီးသီး အိမ်ကို ပြန်သွားသော်လည်း၊ ကျွန်တော့်မှာ အောင်စာရင်းကြည့်ရမည့် ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦးလို ရင်တွေခုန်ပြီး တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူသူတိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်စပြုလာ၏။ ကျွန်တော်က ဖယ်ရီကွင်းဖက်ရှိ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာဖဲကြိုးတစ်ခုမျှ မရှိသေး...။ ဒါကြောင့် ဝိဇ္ဇာ အဆောင်များဖက်မှ ကျောင်းကို ပတ်ကြည့်ရန် တွေးလိုက်မိ၏။

ဟော...အဆောက်အုံတစ်ခုကို ချိုးကွေ့လိုက်ပြီးနောက် မြင်တွေ့ရသော ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များတွင် အနီရောင် ဖဲကြိုးလေးတွေ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းချက်အတိုင်း အားလုံးကွက်တိမှန်ကန်နေသဖြင့် ပျော်သွားမိပါသည်။ နာရီဝက်ကျော်မျှ အချိန်အတွင်း ဝိဇ္ဇာဖက်အခြမ်း၌ ဖဲကြိုးလေးတွေကို အပြီးတပ်ဆင်ချည်နှောင်သွားခဲ့တာဆိုတော့ လူတစ်ယောက် ထဲမဟုတ်နိုင်မှန်း သေချာသွား၏။ သူတို့မှာ ကားပါလာပုံလည်းရသည်။

ဒီအချိန်ဆို သူတို့ သိပ္ပံဖက်က ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တွေဆီမှာ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆပြီး လိုက်သွားရန်ပြင်ဆင်ရသည်။ ကားပတ်လမ်းအတိုင်းသာ ကျွန်တော်လိုက်ရလျှင် သေဖို့ပဲရှိ၏။ ကျွန်တော်က အဆောင်တွေကြားမှဖြတ်သန်း၍ သိပ္ပံဘက်ခြမ်းသို့ အမြန်ဆုံးကူးသွားလိုက်ပါသည်။

သင်္ချာဆောင်များကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လူတစ်စုနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တွေမှာ

ဖဲကြိုးအနီရောင်လေးများကို ချည်နှောင်နေကြတာ တွေ့ရလေသည်။
ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများနှင့်
လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်ကသူမကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။
ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေး၏။

“နင်က ငါ့ကို သိလို့လား”

“သိတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ။ ဒါပေမယ့် သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“နင် မနှစ်တုန်းကလည်း ဒီဇင်ဘာ (၃၁)မှာ
ဒါမျိုးလုပ်သေးတယ်မှတ်လား”

ကျွန်တော်က ဖဲကြိုးချည်နေသည့် သူမ လူတွေကို ရည်ရွယ်၍
ပြောလိုက်တော့ သူမက အားရဝမ်းသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“နင်ကသိတယ်ပေါ့”

“အေး...ငါက တစ်ခြားလူတွေလို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့
သဘောထားတဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ဒီနှစ်လည်း
ထပ်လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို တွက်ပြီးသား...။ ဒါကြောင့်လည်း
ငါရောက်လာတာပေါ့”

“ဒါဆို ငါဖဲကြိုးချည်နေတုန်း တမင်လာဖမ်းပြတဲ့သဘောလား...”

“မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဖဲကြိုးလေးတွေကို ဝိုင်းကူချည်ပေးဖို့လာခဲ့တာ...”

“တကယ်....”

သူမ၏ အံ့သြဟန်နှင့် ဝိုင်းစက်ဖိတ်လက်နေသည့်
မျက်ဝန်းလှလှလေးများကို ကျွန်တော်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြည့်ရင်း
ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“တကယ်ပေါ့”

“အဲဒါဆိုရော...”

သူမက ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ဖဲကြိုးတွေအထွေးလိုက်ကြီး
ထည့်ပေး၏။ နောက်...သူမနှင့် ကျွန်တော်သည် အနီရောင်
ဖဲကြိုးလေးတွေကို ပင်လယ်ကစွီးပင်များမှာ အတူတူ
လိုက်ချည်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က သူမအား စပ်စုမိ၏။

“နင်ကခရစ်ယာန်လား။ New Year ကိုအခုလို တကူးတက
ကြိုတာဆိုတော့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့မှာမွေးတာ...
ငါ့မွေးနေ့မို့ လုပ်တဲ့သဘောပါ”

“ဪ...ဒါဆိုငါကနှင့်ကို မနက်ဖြန်ကျရင်
မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့”

“ပေးလေ...ယူမယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်လည်း
မသိသေးဘူးနော်။ ငါနှင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ပုတို....”

“ဘာ...ပုတို ဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်တိုသွားသလို

နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြ၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည်
အနည်းငယ်ပြောင်ချော်ချော်လေး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သူမကို
နောက်ပြောင်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှ၏။

“ပုတုပါဆိုမှ...နားလေးနေလားမသိဘူး”

ပုတုဆိုသော ကောင်မလေးက မျက်နှာကို စူပုတ်ပုတ်လုပ်ရင်း
ထိုသို့မကျေမနပ်နှင့်ရေရွတ် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်းအဲဒီ
ခဏလေးမှာပဲ သူမကို စွဲလမ်းစွာ ရူးသွပ်သွားမိလေ၏။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်က တမင်အထက်စီးနင်းနှင့် တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်၏။

“ဘာလဲ စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ နင်ကလည်း...။ ခင်မင်မယ်မှ
မကြံသေးဘူး။”

စိတ်ဆိုးစရာတွေဖြစ်နေရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒါလေး
မှားပြောမိတဲ့ဟာကို...အစ်မ ပုတုရယ်...

သူမမှာ ကျွန်တော့်ကိုဆက်ပြီး စိတ်ဆိုးရမလို ဒါမှမဟုတ်
ရယ်မောခွင့်လွှတ်ရမလို...နှင့် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်နေရှာသည်။
ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံများသော ကျွန်တော်က အခြေအနေကို
ကျွမ်းကျင်စွာချိုးကွေ့၍ အာရုံလွှဲပြောင်းပစ်နိုင်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်ပါ၏။

“ကဲ...ပုတု”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သူမကအလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ပါသည်။

“ငါတို့ဒီဖဲကြိုးတွေကို ကျောင်းဝင်းတံခါး မပိတ်ခင် မြန်မြန်ချည်မှ...
တော်ကြာကျောင်းဝင်း တံခါး ပိတ်သွားဦးမယ်”

တကယ်ဆို ကျောင်းဝင်းတံခါးတွေ ပိတ်သွားသည့်တိုင်

အစောင့်လုံခြုံရေးတွေကို အကျိုးအကြောင်း သေချာပြောပြနိုင်လျှင် ဒီကိစ္စသည် ပြဿနာတစ်ရပ်မဟုတ်ပေ။ သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ ထွင်လုံးထဲမှာ မျောသွား၏။ နောက်...ကျွန်တော့်ကိုဘာမှမပြောတော့ပဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ဖဲကြိုးတွေကိုပဲ အမြန်ချည်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူမဘေးမှာ ရင်တွေခုန်ရင်း ဖဲကြိုးလေးတွေ လိုက်ချည်နေရ၏။ သူမ၏လူတွေကလည်း တော်တော်သွက်ကြပါသည်။ ဒီလိုနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်အတွင်း ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များမှာ အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတွေကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ဆီတွင် သူမပေးထားသော ဖဲကြိုးတစ်ခု ပိုနေသော်လည်း ပြန်မပေးတော့ဘဲ သူမရှေ့မှာပင် ကျွန်တော်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

အားလုံးပြီးသွားတော့ အိမ်ပြန်ချိန်ကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ ပုတုနှင့် သူလူများသည် အမိုးဖွင့် ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ် တက်သွားကြသည်။ သူ့ကို ကျောင်းဝင်းအပြင်ရောက်တဲ့အထိ လမ်းကြိုခေါ်ရင်ရပေမယ့် ပုတုကကျေးဇူးမသိတတ်စွာ ဒီအတိုင်းပဲပြီးပြ၍ နှုတ်ဆက်ပါ၏။ သူကတောင် မဖိတ်ခေါ်တာ ငါက ဘာကိုကြေကွဲနေရမှာလဲဟု ကျွန်တော်က မာနနှင့် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

ပုတုကိုယ်တိုင် မောင်းသော ဂျစ်ကားအင်ဂျင်သံသည် ကျွန်တော်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဆီသို့ ဝေးလွင့်သွား၏။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် အဝေးဆုံးကို ထွက်ခွာသွားသော အရာများသာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူမနှင့်စတင်ဆုံဆည်းခဲ့သည့် အမှတ်တရအဖြစ် ဒီဝတ်စုံလေးကို မလျှော်ဘဲ

သေချာသိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါသည်။

*

(၃)

ဒီနေ့က ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အတွေးများသည် ရော့ကီးတောင်တန်းပေါ်ရှိ
ခရစ်စမတ်နှင်းများထဲတွင် မရှိပါ။ မနေ့ညနေတုန်းက
မိနစ်လေးဆယ်လောက်နီးပါး တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ပုတုဆိုသော
ကောင်မလေးဆီမှာ ကျွန်တော့်လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေ ရှိနေခဲ့သည်။

သူမအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရန် ကျွန်တော့်မှာ
အပြာရောင်ပါဆယ်တစ်ထုပ် ပါလာ၏။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က
သူမအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်ပြည့်မှန်းလည်းမသိ...။ သူမ၏ မေဂျာနှင့်
အတန်းကိုလည်းမသိ...။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို
ဘယ်မှာသွားပေးရမှန်းလည်းမသိ...။ အဲဒီလိုပဲ သူမကလည်း
ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတောင် မသိသူမို့ မေဂျာနှင့် အတန်းဆိုတာ
ပို၍ဝေးပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ၌ လွင့်ဝဲနေသော
အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတွေကို လျှောက်ငေးကြည့်ရင်း၊ မနေ့ညနေက
အတွေ့အကြုံများကို ပြန်တွေး၍ ကြည်နူးနေရပါသည်။

တစ်ခြား၊ တစ်ခြားသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကတော့
မနှစ်တုန်းကလိုပဲ ဖဲကြိုးနီတွေအကြောင်းကို နေရာအနှံ့မှာ
ပြောဆိုနေကြ၏။ ကျွန်တော်က ထိုသူများကြားမှ သူမကို ရင်မောစွာ
လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။

သို့သော်....ကျွန်တော်
အချည်းအနှီးသာဖြစ်ပါသည်။

ကြိုးပမ်းမှုများအားလုံး

အချိန်တွေက တလွင့်လွင့်ကုန်ဆုံးသွားလျက်ရှိ၏။ ညနေ
ကျောင်းဆင်းချိန်ကိုတောင် ရောက်တော့မည်။ ပုတုဆိုသည့်
ကောင်မလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် ကျွန်တော် မတွေ့ရသေး...။
တဖြေးဖြေးနှင့် ကျွန်တော်စိတ်ဓါတ်ကျလာ၏။
ကျောင်းဆင်းသွားတော့လည်း ကျောင်းသားတွေက
အသီးသီးအိမ်ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းမောကြီးကို ချမိ၏။ နောက်ဆုံးလက်ကျန်
မျှော်လင့်ချက်များကို ခေါက်သိမ်းကာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ
လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဒဂုံတက္ကသိုလ်၏
အထင်ကရ ရေပန်းအဝိုင်းကြီးပေါ်၌ ချာတိတ်တစ်ယောက်
ထိုင်နေတာတွေ့ရ၏။ ခေတ်လူငယ်တွေ ဝတ်နေကျ
ခေါင်းဆောင်းပါသော အင်္ကျီပွပွကို ဝတ်ထားပြီး၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ
ခံစားချက်တစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျမှ အိမ်ပြန်မည့်သူတစ်ဦး
ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ရေပန်းကြီးနားကိုရောက်တော့ သူက ရုတ်တရက်
ကျွန်တော့်ဖက်ကို လှည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့်မသိဘဲ ပြုံးပြပါသည်။
ကြောင်အဖြစ်သွားသော ကျွန်တော်က သူ့အပြုံးလေးကို
မှတ်မိသွား၏။ မနေညနေတုန်းက ကျွန်တော့်ကို
နှုတ်ဆက်ပြီးပြသွားခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ အပြုံးလေး... (သို့မဟုတ်) ပုတု...။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားပွဲလှည့်သလို တဒိန်းဒိန်းနှင့်
ဆူညံလျက်ရှိ၏။ သူမက ဆွံ့အစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို

လက်ဖဝါးဖြန့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းပါသည်။
ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အပြာရောင်ပါဆယ်ထုပ်လေးကို
သူမဆီလှမ်းပေးလိုက်၏။ မနွေကနှင့်မတူအောင်
ရုပ်ဖျက်ထားသည့်သူမက ဒီလိုပုံစံနဲ့ကျပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကို
တစ်မျိုးဆွဲဆောင်ထားနိုင်ပြန်သည်။

သူမက ကျွန်တော်ပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကို
ချက်ချင်းဖောက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့...တအံ့တဩနှင့် ပျော်နေသည်။
သူမအတွက် ကျွန်တော်ပေးသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်မှာ
ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပီကာဆို၏
ငြိမ်းချမ်းရေးဂျိုးငှက်ပုံရင်ထိုးလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ရင်ထိုးလေးကို
ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပဲ မြတ်နိုးစွာတပ်ဆင်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ။ သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း...ကျတယ်”

သူမက ရိုးသားမှုအပြည့်ဖြင့် စိတ်ထဲရှိသလို ပြန်ပြောပါသည်။
ကျွန်တော်သည် သူမရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကြားမှာ
အသည်းတယားယားဖြစ်လာကာ၊ ကိုယ့်ဖက်က (Foul)
ဖောင်းမဖြစ်ရအောင် မနည်းထိန်းချုပ်နေရ၏။

“နင့်ကို ငါ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး လိုက်ရှာနေတာပုတုရဲ့...နင်က
ဘယ်တွေပျောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်မှမပျောက်ပါဘူး....နင်သွားသမျှ နောက်က
လျှောက်လိုက်နေတာလေ...ငါက အခုလိုရုပ်ဖျက်ထားလို့
နင်သတိမထားမိတာပါဟ...ဟဲဟဲ...ဟဲ...”

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာအံ့သြမှုတွေဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်နေရလေသည်။ သူမက တကယ်အတည် ပြောနေတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ စောစောမသိရလေခြင်းဟု မချင့်မရဲဖြစ်မိ၏။

“နင့်ကိုလိုက်ရှာနေမှန်း သိရက်နဲ့ ပုတုရယ်...ငါ့ကို တစ်နေကုန် နှိပ်စက်ထားရက်တယ်...”

“ဪ...နင်ကငါ့ကို လိုက်ရှာနေတာလား။ မသိပါဘူး။ ငါက နင်ဖဲရှုံးပြီး စိတ်လေလေနဲ့ လျှောက်ဒိုးနေတာမှတ်လို့ ဥက္ကာရဲ့... ဟီးဟီး...”

“ဘာ...ဘာ...ဘာ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ၊ အလန့်တကြား...”

“နင်က ငါ့နာမည်ဥက္ကာဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“အမလေး...နင့်အကြောင်းများ။ ဒီမှာ တွေ့လား၊ နင့်ကျောပိုးအိတ်ထဲက ထိုးထွက်နေတဲ့ History Department ဆိုတဲ့ဖိုင်ကြီးကို မနေ့ညနေတုန်းကအတိုင်း အရာမယွင်းသေးဘူး။ သမိုင်းမှာက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ ငါလည်းညက သူတို့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး နင့်ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြကြည့်လိုက်တော့ အမလေးလေး...နင့်ကိုမသိသူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နင့်အကြောင်းတွေဆိုတာလည်း တစ်ခုခုကို အကောင်းမပါဘူး။ ဥက္ကာဆိုတဲ့နာမည်အပြင် နင်ဖဲအသေရိုက်တာ၊ ရန်ခဏခဏဖြစ်တာ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ရှုပ်တာ၊ ဆပ်ပလီကို ဘာသာစုံ ထိတာ...အို... စုံနေတာပဲ။ ငါ့မှာ နင့်အကြောင်း မေးမိတာတောင် တော်တော်အပြစ်တင် ခံလိုက်ရတယ်”

ပုတုရဲ့ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော့် အကျင့်စရိုက်တစ်ချို့အပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်၏ မှတ်ချက်ချပုံက ကျွန်တော့်အား ကျောင်းသားဆိုး တစ်ယောက်လို့ ဖော်ပြနေလေသည်။

“နင်အခုလို ငါ့အကြောင်းတွေ သိလိုက်ရတော့ အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကုန်သွားမှာပေါ့နော်...ပုတု...”

ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကိုသူမက ခေါင်းရမ်းပြကာ၊ လျှို့ဝှက်သော အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးနှင့် ပါးပါးလေးပြုံးလိုက်၏။

“နင်ကလည်း ဥက္ကာရယ်...ငါ့ကို အထင်သေးလိုက်တာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ငါက အထင်သေးရမှာလဲ။ နင့်မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်မှာ ကျောင်းကလူတွေ အကုန်လုံး အံ့ဩသွားအောင် နင်လုပ်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီလို Idea မျိုးရှိတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ငါလုံးဝအထင်မသေးရဲဘူး ပုတု...ငါတကယ်ပြောနေတာ...”

“အေးပါ...ငါကလည်း နင့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း...”

“ဒါဖြင့် နင်ကငါ့ကို...”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမထိမရောက်ခင် သူမကဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“နင့်ကို ငါက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့”

အဲဒီစကားရဲ့နောက်ကွယ်မှာ တခြားအဓိပ္ပါယ်တစ်ခုကို ဖော်ကြည့်ကာ၊ စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် ရူးသွပ်သွားပါ၏။ ကျွန်တော် သူမကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့...”

“နင်က ငါမနှစ်တုန်းက New Year လုပ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာရဲ့ အဖြေကို
ဒီနှစ်မှာ ငါကိုယ်တိုင် အံ့သြသွားအောင် ဖြေပြခဲ့တယ်လေ။
နင့်လိုလူတစ်ယောက် ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝကို မထင်ထားမိဘူး။
ပြီးတော့ အဲဒီလို အမြော်အမြင်ရှိရှိ တွက်ဆတတ်တဲ့
နင့်လိုဦးနှောက်မျိုးဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူညံ့တစ်ယောက်
ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ပုတုဆိုသည့် ချစ်မြတ်နိုးစရာ သတ္တဝါလေးဆီမှ ကြားရသမျှ
စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော်နည်းနည်းလေး
ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုဖြစ်သွား၏။

“ဒါပဲလား...”

ထိုသို့ စကားထောက်ပေးလိုက်တော့ သူမက ခဏစဉ်းစား
ဟန်ပြုလေသည်။ ပြီးမှ...

“နင်က မာနလည်းကြီးသေးတယ်”

သူမ၏နောက်ဆက်တွဲမှတ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်ရင်း
ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနေ့ညနေတုန်းက အပြန်မှာ
နင့်ကိုကားကြုံလိုက်စီးဖို့ ငါမဖိတ်လိုက်မိဘူး။ အဲဒီအတွက် ငါ့ကို
နင်ဘာမှမပြောဘဲ မာနနဲ့လမ်းလျှောက်သွားခဲ့တယ်”

သူမပြောတာတွေက သွေးထွက်အောင်မှန်လှ၏။ ဒီလို
ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးဆီမှာ အခုလိုမျိုး

ကြောက်စရာကောင်းသည့် ပါးနပ်မှုတွေ ရှိနေခြင်းကပင်
ထူးခြားနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က သူမရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို
မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ဝန်ခံရ၏။

“ဟုတ်တယ်ပုတု...နင်ပြောတာ မမှားဘူး။ ငါ့ဆီမှာ အဲဒီလို
မာနမျိုးရှိတာအမှန်ပဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမကခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။
နောက်....သူမက တည်တည်လေး ပြောပါသည်။

“နင့်ဆီမှာပဲအဲဒီလို ရိုးသားမှုရှိနေတာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ငါ့ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း ဥက္ကာ...”

ကျွန်တော်လည်းယောင်နနနှင့် သူမ ကမ်းပေးသောလက်ကို
ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏ၌ သူမလက်ဖဝါးဆီမှ
ပူနွေးသည့်အရိန်အဝါတစ်မျိုးသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲအထိ
စီးဝင်သွားခဲ့၏။

အဲဒီလိုစတင်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ သူငယ်ချင်းဘဝကို
အစပိုင်းမှာ မလိုသူတွေက အမျိုးမျိုးဝေဖန် ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း၊
နောက်ပိုင်း၌ ပါးစပ်ညောင်းသွားကြပုံ ရပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့
မျက်လုံးများကိုတော့ ပါဝါမျက်မှန်ကြီးတွေတပ်ကာ ကျွန်တော်တို့
လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှအား အမြင်ကျဉ်းမြောင်းစွာ
မလွတ်တမ်းကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

*

(၄)

ထိုမှနောက်နှစ် ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့သို့ မရောက်မီနေ့စွဲများသည်

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာအတိ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်သည် အမှတ်တရပေါင်းများစွာကို သံမဏိကြိုးတွေလို
ခိုင်မာစွာတည်ဆောက်ပြနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒါကိုလည်း သူမ
နားလည်ထားပြီးသားဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်မိ၏။

နွေဦးကဲ့ကော်ရနံ့၊ သစ်ရွက်ကြွေတွေကြားက ဥဩငှက်အော်သံများ၊
ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲ၊ ဆွဲထားတဲ့ဇူလိုင်မိုးစက်တွေ၊ သွေးစွန်းခဲ့သော
နိုင်ငံတကာအရေးအခင်းတစ်ချို့၊ မိုးထဲလေထဲမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား၊
ဆောင်းဦးပေါက် သစ်တော်သီးလေးတစ်လုံး၏ အလွမ်း...
အစရှိသဖြင့်များကို ဖြတ်သန်းကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်
ခရစ်စမတ်အကြို Carol Singing တေးသီချင်းသံတွေဆီ
ပြန်ရောက်လာခဲ့ရတော့သည်။

တစ်နှစ်ဆိုသောကာလမှာ အရမ်းမြန်ဆန်လွန်းသည်ဟု
ထင်စရာဖြစ်ခဲ့၏။ အချစ်သစ်ပင်အကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်လို့
အကောင်းဆုံးအချိန်မို့ ဘယ်စာဆိုမှ မဖွဲ့ဆိုနိုင်သေးသော
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူမအတွက် ကျွန်တော်ရေးဖွဲ့ဖြစ်လိုက်သည်။
အလှပဆုံးနှင်းဖြူတွေထဲမှာ ဆန်တာကလော့ဘိုးဘိုးကြီးသည်
ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ “ခွဲခွာချိန်” ဆိုသည့် ရက်စက်မှုတစ်ခုအား
ယူဆောင်လာခဲ့လေပြီ။

သေချာတာက ကျွန်တော်သည် အပြောင်းအလဲကို ဘာမှ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပြုလုပ်ရသေးခင် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်း၏အေးစက်သော အငွေ့အသက်များ ဝေဝဲပျံ့လွင့်နေသည့်
မနက်ခင်းတစ်ခုကို ပြက္ခဒိန်ထဲမှာ ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့ဟု
ဖော်ပြထား၏။ မနေ့က ကျွန်တော် ဖျားနေသော်လည်း ဒီနေ့တော့

ကိုယ်ပူကျသွားပြီး တော်တော်သက်သာလာတာ ဝမ်းသာစရာ
ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပုတုရဲ့မွေးနေ့မှာ
အခုလိုပြန်လည်ကျန်းမာလာခြင်းကိုပဲ ကျွန်တော် ပျော်နေမိ၏။
မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ခဲ့သဖြင့် ပုတုရဲ့
မွေးနေ့ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပင်လယ်ကမ္ဘီပင်များမှာ
အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတွေ ဝိုင်းချည်ပေးဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်မပါလည်း ဒီကိစ္စကို ပုတုတစ်ယောက် သူ့လူတွေနှင့်
အဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားမှာပဲဖြစ်ပါသည်။ သူမရင်ဘတ်မှာ မနှစ်က
ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးထားခဲ့သော ပီကာဆီ၏
အဖြူရောင်ငြိမ်းချမ်းရေး ဂျိုးငှက်ရပ်လေးကို
တပ်ဆင်ထားပေလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း
သီးသန့်ဖယ်ထားသည့် မနှစ်တုန်းက ဝတ်စုံကိုဝတ်ရန်
ရွေးချယ်လိုက်၏။ အင်္ကျီလေးသည် တစ်နှစ်တိတိ
သိမ်းဆည်းခံထားရသဖြင့် ပရပ်လုံးရနံ့တွေ သင်းဖျံ့လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ သူမကို တွေ့ချင်စိတ်တွေ လောကြီးနေတာ
သတိထားမိ၏။ စီးလာသော ဖယ်ရီကားက ရှစ်နာရီအတိမှာ
ကျောင်းဝင်းထဲရောက်၏။ သူမအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်မှာ
အိမ်တွင်မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း အခုမှ ကျွန်တော်သတိရသွားပါသည်။
စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့်
ကျွန်တော်မေ့ထားလိုက်၏။

ကျောင်းဝင်းထဲကို ခြေချမိချိန်မှာ တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ
ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သေချာပြန်စစ်ဆေးကြည့်တော့လည်း ဘာအမှားအယွင်းမှမရှိချေ။

ကျွန်တော်က သမိုင်းဆောင်တွေရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။
ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းမှာ အလင်းပွင့်မှုတစ်ချို့
ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်တွေက ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များဆီ
ရောက်သွား၏။ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များပေါ်တွင်
ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသော အနီရောင်ဖဲကြိုးစလေးတွေ တစ်ခုမှ
ရှိမနေပါ။ ဒါ...ဘာသဘောပါလိမ့်။

ထိုစဉ်..ကျွန်တော့် နောက်ကျောဖက်မှ ခြေသံတစ်ချို့ကြားနေရ၏။
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုတုနှင့် သူမထက်
အနည်းငယ်အသက်ကြီးပုံရသော လူတစ်ယောက်ကို လက်ချင်းတွဲလျက်
တွေ့ရပါသည်။ သူမက ပြုံးရွှင်စွာ စကားဆို၏။

“ဟဲ့...ဥက္ကာ၊ နင် နေကောင်းသွားပြီလား”

“အေး...ကောင်းသွားပြီ”

နှစ်ယောက်သားအကြည့်ချင်း အားပြိုင်နေကြသည်မှာ
တစ်စုံတစ်ခုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ရောက်ရှိသွားစေခဲ့တဲ့အထိ ဖြစ်ပါသည်။
ပုတုက ကျွန်တော့်ကို သူမချစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေ၏။

ငါ့ကိုဟိုလူက ဘာပြောသလဲ။

ငါကရော ဘာတွေပြန်ပြောမိသလဲ။

ပုတုဟာ မျက်နှာပျက်နေသလား။

ဟိုငနဲကတော့...မျက်နှာပျက်နေမှာပေါ့။

ဒါဆိုငါကရော...ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်ပုံမလား။

ငါ့တွေပြောမိရင် ပုတုတော့စိတ်ဆိုးမှာပဲ။

နောက်မှ သူတို့အတွဲကို ပြန်တောင်းပန်ရမယ်။

ငါဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ကောင်ဆိုတာ ပြသဖို့လိုပြီ။

.....

.....

.....

ကျွန်တော့် နားစည်ထဲ၌ အသံတွေရှုပ်ထွေးစွာ ရောနှောနေကြသည်။
အမြင်အာရုံတွေပါ မှုန်ဝါးလာသဖြင့် “ငါသွားတော့မယ်”
ဟုနှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ဘယ်ကို
ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိအောင်
ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။
နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်ရပ်လိုက်ပြီး
ရောက်နေသည့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာကြည့်မိ၏။

ကျွန်တော့် ရှေ့တည့်တည့်၌ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တွေက
တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။ တိုက်ခတ်လိုက်သော လေနုအေးကြောင့်
ကျွန်တော် နည်းနည်းလန်းသွား၏။ နာရီဝက်လောက် မရပ်မနား
လျှောက်သွားခဲ့သဖြင့် ခံစားမှုထူထည်များမှာ
အတော်လျှော့ပါးသွားပုံရလေသည်။

ပရုတ်လုံးနဲ့ မွေးပျံ့နေသည့် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု
ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်က
အိတ်ကပ်ကိုနှိုက်လိုက်တော့ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်စရာ အတိတ်တစ်ခု
ထွက်လာသည်။ ထိုအရာမှာ မနှစ်တုန်းက ပုတုကိုကျွန်တော်
ပြန်မပေးဘဲယူထားခဲ့သော

အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတစ်ချောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘာရယ်လို့မဟုတ်...။ ကျွန်တော့် ရှေ့ရှိ
ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်၏အတိုင်း၌ အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးကို
ချည်နှောင်လိုက်မိသည်။ ဖဲကြိုးလေးက လေထဲတွင် လွင့်ဝဲနေ၏။
ကျွန်တော်က နှစ်ခြိုက်စွာပြီးရင် ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်လို လေးလံမှုမျိုးမှ မရှိတော့ဘဲ
အထူးပေါ့ပါးနေလေသည်။

*

(၅)

ဒဂုံတက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်ထဲမှာ တိမ်လိုပေါ့လွင့်နေသော
လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားလျက် ရှိပါသည်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ခါ
ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များကြား ဝင်အိပ်နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ
အနီရောင်ဖဲကြိုးတပ်ဆင်ထားသည့်ကျောင်းသူများဆီမှ ဖဲကြိုးကိုလှ၍
ထွက်ပြေးတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းကန်တင်းဆိုင်များ၌ “
ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက် တစ်ပွဲပေးပါ” ဟုမှာစားတတ်၏။

သူ့ကို အရူးလား၊ လူကောင်းလား၊ ပညာရှိလား၊
အကြမ်းဖက်သမားလား၊ အနုပညာရှင်လား၊ အချစ်သူရဲကောင်းလား၊
ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသူတစ်ဦးလား၊ဆိုတာ ဘယ်သူမှ
သေချာမသိနိုင်ကြချေ။

(ပန်သစ္စာဂျာနယ်)

*